

РЕШЕНИЕ

№ 37422

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6008** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на Г. Ц. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 882/21.04.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Заповедта се обжалва като незаконосъобразна. Конкретно се сочи, че има противоречие в правната квалификация, тъй като заповедта е издадена за твърдяно нарушение по чл.175, ал.1,т.5 от ЗДвП, а в АУАН е вписано нарушение на чл.20, ал.1 и чл.123,ал.1,т.3,б.,в“ от ЗДвП. Оспорват се и фактическите констатации за наличието на ПТП, както и субективната страна на нарушението, като се поддържа, че прилагането на ПАМ при неизяснена фактическа обстановка е преждевременно. Жалбоподателят счита, че е нарушен принципът на съразмерност, тъй като упражнява професията „таксиметров шофьор“ и СУМПС е единственият му източник на доходи, поради което отнемането на СУМПС за срок от три месеца за инцидент с характер на „паркинг-щета“ е санкция, която далеч надхвърля целите на закона. Моли съдът да отмени изцяло оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се явява и поддържа жалбата лично.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР не се представлява в съдебното заседание. Изразява писмено становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

установи следното:

Със Заповед № 882/21.04.2026г., издадена от А. С., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена на Г. Ц. Г. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, за това, че на 29.03.2026г., около 22,47 в [населено място], при [улица] не контролира при паркиране управляваното от него МПС Д. с рег. [рег.номер на МПС] и реализира ПТП с л.а. Пежо с рег. [рег.номер на МПС], след което не остава на мястопроизшествието и не уведомява органите на МВР.

ЗППАМ е издадена във връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение / АУАН/ № 0619064 от 23.04.2026г., с който при идентично описание и фактически констатации е установено извършено от жалбоподателя нарушение на чл.20, ал.1 и чл.123,ал.1,т.3, б „в“ от ЗДвП. АУАН е съставен по сведения на И. А. Л. – водач на л.а. Пежо с рег. [рег.номер на МПС], според който на посоченото място и час бил спрял и разтоварвал багаж от автомобила си, когато превозното средство на жалбоподателя преминало много близо и повредило огледалото на автомобила му. Според сведенията, жалбоподателят бил спрял „за секунда“, след което избягал от произшествието.

Във връзка с извършената по сведенията проверка жалбоподателят на свой ред в писмена декларация не оспорва, че е управлявал л.а. Д. Д. с рег. [рег.номер на МПС], изпълнявайки служебните си задължения на таксиметров шофьор, но отрича да е разбрал за извършено ПТП и твърди, че по неговия автомобил няма щети. Посочва също, че тъй като бил спрял, за да остави клиент, ако е имал представа за някакви причинени щети, е щял да остане на място.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Видно от чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП. В случая административният орган е посочил, че мярката се налага за нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП – нарушение на задълженията на водач при пътнотранспортно произшествие.

Неоснователни са твърденията за несъответствие между разпоредбите, посочени като нарушени в АУАН, и визираната в ЗППАМ разпоредба, по която се квалифицира нарушението - в АУАН са описани правните норми, които регламентират задълженията на водача, а в ЗППАМ – административнонаказателна норма, която съдържа състава на административното нарушение.

С оглед съставения АУАН и констатацията за извършено административно нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е налице предпоставката за прилагане на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП.

Заповедта обаче е незаконосъобразна, тъй като е издадена при неспазване изискванията за форма. Оспорената по делото ЗППАМ е с рег. № 882 и посочена в нея дата на издаване - 21.04.2026г.

Видно от изложените в заповедта мотиви, същата се издава във основа и във връзка с АУАН № 0619064 от 23.04.2026г. Съдът приема датата на съставяне на АУАН /23.04.2026/ за безспорна, доколкото изписването ѝ е саморъчно и е удостоверено с подписите на актосъставителя, свидетеля и нарушителя. Съставянето на акта на 23.04.2026г. обаче изключва възможността заповедта да е издадена въз основа на този АУАН преди това - на 21.04.2024г. Тоест, невъзможно е заповедта да е издадена на посочената в нея дата и едновременно с това да се основава на акт, който към този момент не би трябвало да съществува. Това означава, че оспорената по делото заповед не е издадена на датата, която е посочена в нея. При това положение следва да се приеме, че ЗППАМ не отговаря на изискването на чл.59, ал.2, т.8 от АПК и не съдържа основен реквизит - дата на издаване. Следователно налице е неспазване на установената форма, което е основание за отмяна на административния акт съгласно чл. 146,т.2 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Ц. Г. Заповед № 882 от 21.04.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: